

Arrest

nr. 348 651 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. COOLEMAN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2022 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op dezelfde dag werd tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd.

1.2. Op 8 november 2023 diende verzoekster een eerste aanvraag in voor het bekomen van een visum gezinshereniging in functie van haar Belgische partner, de heer D.L. Deze visumaanvraag werd op 30 april 2024 door verweerder geweigerd.

1.3. Op 1 juli 2024 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor het bekomen van een visum gezinshereniging in functie van haar Belgische partner, de heer D.L. Deze visumaanvraag werd op 26 september 2024 door verweerder geweigerd.

1.4. Op 4 juni 2025 is verzoekster getrouwd met de heer L.D., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.5. Op 28 augustus 2025 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische echtgenoot D.L.

1.6. Op 26 januari 2026 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.08.2025 werd ingediend door:

Naam: [F.d.F.]

Voorna(a)m(en): [J.A.]

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...] 1995

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde [D.L.] (RR. [...]) in toepassing van art. 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 jaar genomen op 29.05.2022 door de Belgische autoriteiten en aan betrokkene betekend op 30.05.2022. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht en deze heeft bekomen. Het inreisverbod is dus definitief, en is nog steeds van kracht.

De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon- of verblijfplaats in het buitenland, overeenkomstig de bepalingen van art. 44 decies van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschoort noch opgeheven is. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. Er moet ook worden geduid dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat “Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden”.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon. Het loutere gegeven dat de wettelijke partner van betrokkene in België geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen

betrokkene en zijn Belgische partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijke partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. De referentiepersoon is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. De referentiepersoon beschikt over een eigen inkomen. Van gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is geen sprake. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij bijzondere zorg zou behoeven van betrokkene.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat zij reeds onder inreisverbod stond, en zij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat zij neregelmäßig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Gezien het inreisverbod van betrokkene, voor 3 jaar, geldig in de gehele Schengenzone moeten zowel mijnheer als mevrouw er zich bewust van geweest zijn dat een gezamenlijk gezinsleven niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Ze hadden moeten beseffen dat ze dit mogelijks op een andere manier, bijvoorbeeld door middel van een lange afstandsrelatie, gestalte zouden moeten geven. Dat is uiteraard lastig, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van mijnheer aan mevrouw in het buitenland, is dat wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Dit toch minstens tot op het moment dat betrokkene de opheffing of opschorting van het inreisverbod zou bekomen of de drie jaar effectief in het buitenland werden doorgebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat er daartoe hinderpalen zouden zijn.

Uit niets in het dossier kan een afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen.

Het feit dat betrokkene zich hier heeft gevestigd en zij samen alhier een gezinsleven hebben opgebouwd, is een situatie die zij zelf hebben gecreëerd. Ze konden er aldus niet onwetend van zijn dat hun gezinsleven al hier niet zomaar zou worden erkend en kunnen worden beleefd. Betrokkene en zijn partner waren er zich van bewust van betrokkenes precarie situatie tijdens het uitbouwen van hun gezinsleven en betrokkene nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen evenwel geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen.

Voor het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige familieleden zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, moeten worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische echtgenote ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien zij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, EERSTE LID, 9 ° VAN DE VREEMDELINGENWET ;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.”

Zij betoogt als volgt:

“Samenvatting van het middel:

“In casu zijn de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervuld. Het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod van 29 mei 2022 van 3 jaar kan, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, geen belemmering vormen, zodat de verzoekende partij wel degelijk aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9 ° van de Vreemdelingenwet voldoet. De motivering in de bestreden beslissing is manifest foutief én druist in tegen alle informatie die terug te vinden is in het administratieve dossier van de verwerende partij. De beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij houdt bovendien proportionele gevolgen in wat betreft het gezinsleven van de verzoekende partij. Bijgevolg wordt artikel 3, eerste lid, 9 ° j. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 E.V.R.M., geschonden. Door bovengaande wetsartikelen te miskennen is er in casu op dezelfde wijze sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, met daarbij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.1.

In de bestreden beslissing leest de verzoekende partij dat de verwerende partij van oordeel is dat:

- *de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten;*
- *nergens uit het dossier zou blijken dat het inreisverbod d.d. 29/05/2022 zou zijn ingetrokken of opgeheven;*
- *nergens uit het dossier zou blijken dat de verzoekende partij ten gevolge van het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten;*
- *ingevolge het nog lopende inreisverbod, de verzoekende partij niet zou voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9 ° van de Vreemdelingenwet.*

3.2.

In het arrest Ouhrami tegen Nederland geeft het Hof een Unierechtelijke interpretatie aan het tijdstip waarop een inreisverbod, genomen op grond van art. 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, moet ingaan . Het Hof oordeelt uitdrukkelijk dat de duur van een inreisverbod pas ingaat vanaf het ogenblik waarop de betrokkene, die een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten:

“49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”

“53 Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.” (verzoekende partij zet vet).

Uit het arrest Ouhrami blijkt bovendien dat het vaststellen van het tijdstip waarop de duur van het inreisverbod ingaat, niet aan de beoordeling van de lidstaten (in casu: de verwerende partij) kan worden overgelaten . Het gevaar van het werken met een nationaalrechtelijke invulling van het tijdstip waarop het inreisverbod ingaat, wordt beklemdtoond in de conclusie van de advocaat-generaal E. SHARPSTON bij de zaak Ouhrami. Zij stelt namelijk:

“49. ... Indien wordt aanvaard dat een inreisverbod, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen zou beginnen rechtsgevolgen teweeg te

brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in hun nationale wetgeving, zou dit de doeltreffende werking van het Schengengebied ondermijnen.” (verzoekende partij zet vet).

Gelet op deze rechtspraak kan de verwerende partij dus géén eigen interpretatie geven aan het tijdstip waarop de duur van een inreisverbod, opgelegd in overeenstemming met de Terugkeerrichtlijn, begint te lopen.

Het Hof bevestigt het principe dat de duur van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf het moment dat de betrokkene het grondgebied van de Unie heeft verlaten in het arrest J.Z. tegen Nederland⁶. Daarenboven wordt in dit arrest ook uitdrukkelijk bepaald dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert vanaf het ogenblik waarop de betrokkene het grondgebied van de Unie in haar geheel heeft verlaten.

3.3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Waar de verzoekende partij en de verwerende partij overeenstemming vinden over het tijdstip waarop het inreisverbod begint te lopen, nl. vanaf de datum waarop de verzoekende partij effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten, stelt de verzoekende partij daarentegen vast dat de motivering van de bestreden beslissing inzake het effectief door de verzoekende partij verlaten van het grondgebied van Schengen (“nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge van het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten”), regelrecht ingaat tegen de informatie voorhanden in het administratieve dossier. Want, hoewel de verwerende partij uitgaat van verschillende data waarop de verzoekende partij het Schengengrondgebied zou hebben verlaten (volgens de verzoekende partij 2 juni 2022 – volgens de verwerende partij ergens vóór 1 november 2022 of op 1 november 2022), is er, in het administratieve dossier van de verwerende partij, over één iets wél eensgezindheid, nl. dat de verzoekende partij daadwerkelijk het grondgebied van Schengen heeft verlaten. Dit kan o.a. afgeleid worden uit de volgende stukken:

- stuk 4: “Betrokkene heeft blijkbaar gevolg gegeven aan dit bevel, want op 21.10.2022 kreeg ze een nieuw Braziliaans paspoort afgeleverd (...), en reisde er het Schengengebied op 01.11.2022 terug mee binnen via Amsterdam.”;
- stuk 11: e – mail van de heer [B.D.R.], attaché bureau CSIS, aan PZ Midow d.d. 18/07/2025: “betrokkene staat geseind voor een weigering van toegang en verblijf, tot 31/10/2025. Dit inreisverbod is 3 jaar geldig en de betrokkene verliet het grondgebied op 01/11/2022.”;
- stuk 12: e – mail van mevrouw [A.D.R.], Bureau Opsporingen – cel schijnrelaties aan dienst bevolking gemeente Dentergem d.d. 27 mei 2025: “Mevrouw [F.D.F.] is op 01.11.2022 vertrokken naar Brazilië. Haar inreisverbod is bijgevolg geldig tot 31.10.2025” en “Betrokkene beschikt over de Braziliaanse nationaliteit en is bijgevolg niet visumplichtig. Opgelet: ze heeft momenteel een inreisverbod, geldig tot 31.10.2025.”

Met andere woorden, los van welke datum bepalend is voor het ingaan van het inreisverbod (volgens de verzoekende partij 2 juni 2022), kan in casu enkel geconcludeerd worden dat het inreisverbod intussen verlopen is (nl. 1 juni 2025 of 31 oktober 2025). Dient ten andere nog te worden opgemerkt dat zowel de beslissing van de verwerende partij d.d. 30 april 2024 en 26 september 2024 (stuk 8 en stuk 9) expliciet melding maken van een inreisverbod dat verloopt op 30 mei 2025. Bijgevolg kon de verzoekende partij erop vertrouwen dat het inreisverbod effectief op 30 mei 2025 een einde nam, en dat de verwerende partij, door dergelijke argumentatie in officiële beslissingen te weerhouden, impliciet het aan de verzoekende partij betekende inreisverbod d.d. 29 mei 2022 (kennisgeving 30 mei 2022) heeft opgeheven. Vermeldenswaardig is bovendien dat de verzoekende partij, meermaals naar België, via Amsterdam, zonder problemen kon

afreizen. Bij de laatste binnenkomst werd de verzoekende partij in Nederland gehoord door de luchthavenpolitie, maar na contact met de verwerende partij kon de verzoekende partij beschikken.

Er kan aldus besloten worden dat de verwerende partij met een aantal pertinente elementen, waarvan ze geacht wordt op de hoogte te zijn (cfr. alle elementen kunnen teruggevonden worden in het administratieve dossier van de verwerende partij) geen rekening heeft gehouden. De overwegingen die vermeld zijn in de bestreden beslissing, en op grond waarvan de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij geweigerd werd, zijn bijgevolg allerminst afdoende.

3.4.

Artikel 8 van het E.V.R.M bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Tussen de verzoekende partij én de heer Desmet is er ontegensprekelijk sprake van een beschermingswaardig gezinsleven dat onder de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. valt.

In deze rust er bijgevolg een positieve verplichting op de Belgische Staat om verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen, zodat haar recht op familie – en gezinsleven wordt gerespecteerd. In het arrest van 29 mei 2020 verduidelijkt de Raad wat deze positieve verplichting inhoudt:

"In de tweede plaats moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016)." (RvV 29 mei 2020, nr. 236.222, p. 6).

Om vast te stellen dat een bepaalde maatregel evenwel disproportioneel kan zijn aan het beoogde doel, volstaat het om de verschillende belangen in het geding af te wegen. Dit geldt des te meer nu de nodige garanties op het respect van art. 8 E.V.R.M dienen te worden geboden en dit niet louter uit goede wil is of uit een praktijk van goede orde. (E.H.R.M., 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Rekening houdende met de feitelijke situatie kan er van de verzoekende partij, zonder een onverantwoorde inmenging van artikel 8 E.V.R.M. te maken, niet verwacht worden dat zij het

grondgebied zou moeten verlaten. Bijgevolg heeft de verzoekende partij recht op een legaal verblijf in ons land.

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued..."

(see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX; and Slivenko cited above, § 113)

Vrije vertaling:

"Hoe dan ook dienen beslissingen in dit veld in de mate ze een inmenging betekenen op een recht voorzien in art. 8, § 1 EVRM. conform de wet te zijn en noodzakelijk in een democratische samenleving wat wil zeggen dat er een sociale nood bestaat en dat de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel."

(E.H.R.M., M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13)

Uit de voorgaande argumenten volgt dat een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekende partij disproportioneel zware gevolgen heeft voor het familieleven onder artikel 8 E.V.R.M. Er rust dus op de Belgische Staat een positieve verplichting om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen zodat zij in België haar familie - en gezinsleven verder kan uitoefenen. De bestreden schending houdt aldus een schending van artikel 8 E.V.R.M. in.

3.5.

De bestreden beslissing bevat verschillende lancunes.

De hierboven vermelde wetsbepalingen worden manifest geschonden. Dit is middel is bijgevolg, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26 januari 2026 (kennisgeving 2 februari 2026) dient vernietigd te worden."

2.2. Verzoekster voert onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. Verzoekster voert onder meer aan dat de motieven die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing "*manifest foutief*" zijn en ingaan tegen de informatie vervat in het administratief dossier. Meer bepaald betoogt verzoekster dat zij, in tegenstelling tot wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing wel degelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten. Zij wijst ter ondersteuning van haar betoog op stukken uit het administratief dossier waarin kan worden gelezen dat zij het Schengengrondgebied op 1 november 2022 heeft verlaten (stukken 4, 11 en 12 gevoegd bij het verzoekschrift). Zij wijst op het arrest Ouhami van het Hof van Justitie waaruit volgt dat de duur van het inreisverbod ingaat vanaf het moment dat de betrokkene daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ 26 juli 2017, Ouhami, C-225/16). Zij betoogt verder dat het inreisverbod ondertussen is verlopen. Zij verwijst hiervoor op de in punt 1.2. en 1.3. bedoelde beslissingen tot weigering van een visumaanvraag waarin kan worden gelezen dat het inreisverbod verloopt op 30 mei 2025.

2.4. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder de in punt 1.5. bedoelde verblijfsaanvraag weigert omdat verzoekster niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat nog steeds van kracht is. Verweerder licht toe dat het inreisverbod overeenkomstig het arrest Ouhami van het Hof van Justitie pas begin te lopen vanaf de datum dat verzoekster effectief het Schengengrondgebied verlaat en dat "[n]ergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge van het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten". Vervolgens gaat verweerder na of conform de leer van het K.A.-arrest van het Hof van Justitie sprake is van een dermate afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot op grond waarvan een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16). De bestreden beslissing steunt dus volledig op het inreisverbod dat verzoekster op 29 mei 2022 werd opgelegd.

2.5. De Raad merkt op dat in casu niet is betwist dat overeenkomstig het voormeld arrest Ouhami de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

2.6. De Raad stelt vast dat gelet op wat in het administratief dossier kan worden gelezen verzoekster het Schengengrondgebied heeft verlaten nadat het in punt 1.1. bedoelde inreisverbod werd opgelegd. Zo kan in het document "*Onderzoek wettelijke samenwoning*" worden gelezen "*Betrokkene heeft blijkbaar gevolg gegeven aan dit bevel, want op 21.10.2022 kreeg ze een nieuw Braziliaans paspoort afgeleverd [...], en reisde er het Schengengebied op 01.11.2022 terug mee binnen via Amsterdam Nederland*" (Document nr. 20

– document “verblijfshistoriek” in “E-mail” van 15 februari 2023). In een e-mail van de dienst bureau opsporingen-schijnrelaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 27 mei 2025 kan worden gelezen: *“Mevrouw [F.D.F.] is op 01.11.2022 vertrokken naar Brazilië. Haar inreisverbod is bijgevolg geldig tot 31.10.2025”* (Document nr.66 “Gemeente/info huwelijk”) Vervolgens kan in een e-mail van een attaché van bureau CSIS van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 juli 2025 worden gelezen *“Betrokkene staat geseind voor een weigering van toegang en verblijf, tot 31/10/2025. Dit inreisverbod is 3 jaar geldig en de betrokkene verliet het grondgebied op 01/11/2022”* (Document nr.68 “politie/doorgeven van informatie”).

2.7. Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat gelet op het feit dat verzoekster na het opleggen van het in 1.1. bedoelde inreisverbod is teruggekeerd naar Brazilië en dus daadwerkelijk het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten zodat de beslissing wel degelijk verkeerdelijk stelt dat *“[n]ergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge het inreisverbod de Schengenzone heeft verlaten”* waardoor overeenkomstig voormeld arrest Ouhrani de termijn van het inreisverbod niet zou zijn beginnen lopen. De bestreden beslissing berust dan ook op foutieve feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES